

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STEELE, EMMA

Secunda dintre noi / Emma Steele ; trad. și note:

Diana Botescu. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-507-7

I. Botescu, Diana (trad. ; note)

821.111

Redactor: **Odilia Roșianu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE ECHOES OF US

Copyright © 2024 Emma Steele

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

EMMA STEELE

*Secunda
dintre
noi*

*Traducere din limba engleză și note
de Diana Botescu*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

1

2019

JENN

Dacă Robbie ar putea vedea în mintea ei acum, ar ști cât de mult înseamnă asta pentru ea. Simplul fapt de a fi în mașină cu el. Privind afară, în întuneric, prin geamul aburit, ea urmărește cum casele și luminile de pe stradă trec pe lângă ei, ca într-o rolă de film neclară. După o clipă, se întinde să ștergă geamul, lăsând o pată umedă în centru. Fantoma propriei reflexii îi zâmbește.

Și apoi, iar o cuprinde sentimentul acela îngrozitor, dezgustător, că se prăbușește pur și simplu în întunericul din pântecul ei.

Răsucindu-se repede pe scaunul pasagerului, se uită la mâinile mari ale lui Robbie așezate pe volan, la barba lui țepoasă și la părul de culoare închisă. Întotdeauna i s-a părut că este prea înalt pentru spațiul acela. Arată ca un clown într-o mașină de jucărie, cu genunchii aproape lipiți de bord. Își pune acum mâna pe unul dintre ei și încearcă să se concentreze doar asupra lui și asupra iubirii pe care o simte. E atât de fericită că s-a întors.

— De ce zâmbești? spune el încet, așezându-și mâna peste a ei.

Și apoi o face din nou: o strânge de două ori, așa cum a făcut-o de atâtea ori înainte. Este semnul lor care înseamnă „Te iubesc!”.

Ea își sprijină capul de tetieră.

— Fără niciun motiv anume. Sunt doar fericită, zâmbește ea.

În mintea ei se amestecă amintiri din trecut: prima dată când s-au întâlnit acum cinci ani, cum s-au îndrăgostit, cum s-au mutat împreună. O mie de momente minunate îi umplu pieptul ca niște bule. Apoi, alte amintiri îi trec fulgerător prin minte, dar ea le respinge. Nu mai contează.

Noaptea trecută a fost perfectă, prima lor noapte împreună după opt luni de despărțire. Momentul în care el i-a deschis ușa, uimirea din ochii săi, mirosul lui familiar. S-au oprit doar preț de câteva secunde înainte ca mâinile lui să îi atingă pielea și buzele să i se lipească de ale ei și apoi să intre în dormitor, frenetici, grăbiți, dezbrăcându-se unul pe celălalt ca și cum timpul nu ar fi trecut deloc. *O, Doamne!* A fost ca atunci când s-au cunoscut cu cinci ani în urmă: aveau 25 de ani și erau îmbătați de iubire.

Apoi, în timp ce stăteau întinși unul lângă altul în întuneric, el i-a oferit un mic cadou – un pachetel de jeleuri. Ea a râs cu fața lipită de pieptul lui. *Of, jeleuri!* Relația lor însemna totul pentru ea, chiar dacă habar nu avea încotro se îndreptau.

Senzația de încleștare din stomac apare din nou, o deranjează, o apasă. *Spune-i adevărul!*

— Cum a fost tura ta? o întreabă, iar ea îi surâde mecanic.

Ea este bine, este în regulă. Totul va fi bine.

— A fost în regulă. Chiar grozavă. Mă bucur că m-am întors la muncă, spune ea și dă din cap cu convingere.

I-a lipsit medicina; sentimentul de a le fi utilă oamenilor, de a-și folosi creierul așa cum a fost antrenat. A fost

ciudat să se îndepărteze de asta o vreme. A fost ciudat să se îndepărteze de toate o vreme.

Încetinesc la o intersecție, iar ea se uită pe fereastră la Castelul Edinburgh, așezat pe stânca ce se înalță în depărtare. Întotdeauna i-a plăcut că poate fi văzut din toate colțurile orașului: asemenea unui far pe stânci. Motorul vibrează sub ei în timp ce vântul lovește coconul de oțel al mașinii.

— Nu a fost un haos teribil? zâmbește el.

Ea râde, auzind toate cuvintele lor familiare revenind la suprafață.

— Ba da, a fost chiar un haos teribil. Știi cum e.

— Ei bine, sunt norocoși că te-ai întors. Ca și mine, spune el.

Îi place felul în care el spune direct ce are de spus. Așa face în legătură cu toate – bune și rele. Ei i-a fost întotdeauna greu să spună ceva dificil, ceva care o supără. Ultimul lucru pe care și-l dorește este să împovăreze oamenii cu problemele ei. *Să fie compătimită.*

Din rucsacul ei se aude un semnal sonor, iar ea bagă mâna într-un compartiment lateral și scoate din buzunar telefonul zgâriat. Întoarce ecranul spre ea și, într-o fracțiune de secundă, simte cum viața i se scurge ca un fluid.

Nu, nu, nu, nu acum. *Nu încă.*

Inima îi bate cu putere.

O, Doamne. Își dorește ca semaforul să se facă verde din nou, ca să se poată mișca. Corpul ei este cuprins de agitație, iar sângele îi clocotește în vene. Este ca un val. Sunt în fruntea unei cozi de mașini, prinși între două momente în timp.

— E verde, spune ea, uitându-se la cercul luminos de deasupra.

Vocea ei sună brusc panicat, chiar și pentru urechile ei, și își dă seama că și-a înfipt unghia de la degetul mare în palma cealaltă.

— Ești bine? întreabă Robbie, în timp ce apasă pedala de accelerație și demarează, trecând de intersecție și intrând pe autostradă spre oraș.

În curând, vor ajunge acasă, iar ea va putea coborî din mașină. Corpul i se relaxează preț de o clipă la gândul acesta și simte o fărâmă de liniște. Încearcă să își imagineze că vor merge la o plimbare în Pentlands în acest weekend, acolo unde au petrecut atât de multe momente fericite împreună și unde dealurile abrupte i-au captivat zile întregi, la un moment dat. Se gândește la florile de ghimpoasă și la iarba neagră, la cerul scoțian care își învârtește roata de ruletă deasupra lor de fiecare dată. Inima i se oprește pentru o fracțiune de secundă și închide ochii, dorindu-și să poată șterge acest moment. Simte că altcineva îi manipulează gura, când vorbește – un impostor extraterestru trimis aici pentru a-i distruge viața.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Aerul pare să se scurgă din vehicul și, pentru o clipă, se întreabă dacă el a auzit ce i-a spus.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă, dar ea detectează incertitudinea din vocea lui – schimbarea reflectând-o pe a ei.

— Poate ar trebui să așteptăm până ajungem acasă.

— Să așteptăm... ce? Nu înțeleg.

Ea nu reușește să răspundă, iar din cealaltă parte a mașinii pare să radieze încordarea.

— Ce se întâmplă? insistă el, cu vocea neliniștită acum, iar ea are nevoie de toată puterea ca să își păstreze cumpătul.

Are obrazii încinși, iar când deschide ochii vede cum îi tremură picioarele acoperite de colanți.

În față, zărește o altă intersecție și se roagă ca semaforul să rămână verde. Te rog, Doamne, lasă mașina să meargă mai departe. Te rog, nu lăsa semaforul să se facă roșu. Își face curaj să se uite la Robbie și vede că este stresat și are mâinile lipite de volan. Pe măsură ce se apropie de semafor, acesta se face galben, dar este prea târziu să mai frâneze în siguranță. *Poate tragem cartea norocoasă*, i-ar fi spus Robbie probabil în altă zi, în timp ce ar fi trecut mai departe. Îl simte că se uită la ea. Pe drum, în fața lor, se mișcă ceva. Ceva traversează derapând de pe partea cealaltă; un set de faruri se apropie în viteză de ei.

2

1999

JENNY

Lumina soarelui se reflectă în argintiul strălucitor al cizmelor ei noi de cauciuc și acestea par să îi facă cu ochiul. Sunt ca doi peștișori pe malul mării. Jenny zâmbește, simțind cum briza rece îi mângâie fața. Sub cizmele ei, nisipul se unduiește ca un șarpe. Întotdeauna a crezut că plaja arată ciudat la reflux. Ca și cum ar fi uitat să se îmbrace.

Când ridică din nou privirea, lumina este atât de puternică, încât trebuie să-și mijească ochii pentru a putea privi valurile care se mișcă în depărtare. Pescărușii plutesc printre norii de bumbac, iar aerul proaspăt și sărat îi inundă nările. Își pune mâna streășină la ochi și simte pe umeri greutatea straturilor multiple de haine; pe sub jacheta ei roșie ca fructele de pădure, are un polar aspru și amândouă îi sunt mult prea mari. Tatăl ei cumpără întotdeauna lucruri largi – „ca să nu-i rămână mici prea repede”, spune el. Când soarele după-amiezii atinge brațul ridicat al lui Jenny, ea îi simte brusc căldura. Apoi, aceasta dispăre la fel de repede, iar vântul de primăvară îi flutură șuvițele negre peste față, tăind lumea în fâșii subțiri de culoare.

Dincolo de ape, se află insula Cramond, o ridicătură solitară de culoare maro și verde, ca și cum, într-o zi, s-ar fi îndepărtat prea mult și ar fi rămas blocată

acolo. De fapt, oamenii pot ajunge pe insulă acum căci este reflux – tatăl ei spune că este una dintre cele 17 insule pe care se poate ajunge pe jos de pe coasta Scoției. El știe o mulțime de lucruri de genul acesta. Jenny se întreabă cum o fi noaptea acolo și dacă există fantome îmbrăcate în alb care cutreieră țărnișurile. Poate că într-o zi va ajunge să afle.

– Jenny, aici! strigă o voce și ea se întoarce.

Mama ei stă lângă niște stânci ascuțite, cu părul fluturându-i haotic în jurul capului, și îi face semn cu o mână palidă și cu ochii plini de entuziasm. Azi, poartă haina ei lungă verde și cizmele acelea prea mari, de cauciuc. O fac să arate ciudat, ca și cum ar fi un copil în haine de adult. Jenny își ia găletușa galbenă de jos și aleargă spre ea, iar cele câteva scoici și cochilii din găletușă se lovesc de pereții de plastic. Își aude zgomotul pașilor pe solul umed în timp ce înaintează și vântul îi șuieră în urechi. Mama ei se apleacă din nou și se uită la ceva.

– Ce este? Ce ai găsit? întreabă Jenny, oprindu-se brusc când vede băltoaca cu apă cristalină, la fel ca alte o sută în care s-au uitat împreună.

Se întreabă dacă este un arici de mare, sau poate un guvid – sau un pește țevă? Mama ei pare încântată, deci trebuie să fie ceva special. Vin pe plaja asta de când se știe, de zece ani. Cunoaște fiecare creatură care ar putea trăi într-un bazin de piatră: forma curbată a melcilor de mare, buclele lucioase ale viermilor de scoici – și pe cele mai obișnuite, cum sunt anemonele și melcișorii. Apoi, Jenny zărește ceva care se mișcă, se zbate în apa rece ca gheața.

– O stea-șarpe, spune ea, lăsându-se pe vine.

Niște brațe lungi, ca de caracatiță, ies din apă, iar ciudata creatură începe să se tragă pe pietre. Pare atât

de familiară, deși a văzut ființele astea doar în paginile cărților sale cu animale.

– Este un loc bun, nu-i așa? întrebă mama ei.

– Tata spunea că pe coasta de est nu le putem găsi?

Din poziția ei chircită, mama privește spre mare, în direcția în care ar trebui să se îndrepte steaua-șarpe, care își răsucesce nerăbdătoare corpul spre apă. Ea zâmbeste, cu obraji roz ca guma de mestecat și cu riduri fine la colțul ochilor.

– Poate că avea chef de puțină aventură.

După o clipă de răgaz, mama ei se ridică, sprijinindu-și mâinile pe coapse, și ia de jos o scoică mare și goală. O șterge ușor de orice urmă de nisip, iar apoi o aruncă cu zgomot într-o găletușă albastră ca oceanul.

Jenny se uită în jur și îl vede pe tatăl ei puțin mai departe, pe plajă, acolo unde nisipul este mai tare. Stă în genunchi, cu mânecile puloverului bleumarin suflecate pe brațele păroase. În timp ce bate bine cu palma ca să consolideze construcția pe care a făcut-o astăzi, buclele îi flutură pe lângă urechile arse de vânt, asemenea urechilor unui câine. Jenny aleargă pe distanța scurtă dintre părinții ei, energia curgându-i prin brațe și prin picioare, până în vârful degetelor. În stânga, se înalță niște coline cu iarbă, care se întind până dincolo de faleză – ideale pentru rostogolit, vara. O persoană care plimbă un câine trece pe acolo, dar, în mod straniu, nu mai este altcineva pe plajă. Astăzi, sunt doar ei.

În fața tatălui ei, se află un castel perfect, cu turnulețe, un pod suspendat și un șanț adânc. Este uriaș și pur și simplu minunat. În meseria lui, el construiește case, clădiri și alte lucruri ale căror schițe Jenny le-a văzut pe biroul lui dezordonat. Dar aici, jos, el le inventează pe loc. Toate astea pentru ca Jenny să le dea notă la final.

– Deci, ce notă îi dai? spune tatăl ei, iar ea zâmbeste, cu ochii la sprâncenele lui stufoase și la urechile prea mari – ca ale ei.

După ce se plimbă puțin în jurul castelului și își duce un deget la buze, se oprește teatral.

– Nouă virgulă șase, spune ea și își încrucișează brațele, mișcând ușor capul.

Când îl privește, ea știe că este încântat, după felul în care zâmbetul îi modifică forma obrazilor. Dar el nu ar spune-o niciodată. Nu spune niciodată prea multe – nu este ca tații prietenelor ei, cu glumele lor proaste și vocile lor stupide. Nu este ca mama ei. Se uită la el cum își șterge mâinile pe partea din față a pantalonilor din velur, lăsând urme de nisip pe striatiile moi. Dar asta nu face decât să-l facă să pară și mai murdar, iar palmele îi sunt tot pline de nisip. Îi vine să râdă și se gândește cât de mult îl iubește.

– Marian, strigă el în vânt, iar Jenny se întoarce.

Mama ei le zâmbeste. El îi face un semn mic cu mâna și, cu acest gest, Jenny știe că e timpul să meargă acasă. Vor bea suc de coacăze negre fierbinte, iar ea s-ar putea să primească un biscuit Bourbon cu ciocolată, dacă are noroc – mama ei îi va mai strecura unul mai târziu, când tata nu va fi atent. Apoi, când el va începe să pregătească cina, mama îi va spăla scoicile în chiuveta din bucătărie și îi va spune povești, în timp ce lumina de seară de la fereastra bucătăriei îi va face părul să pară roșu ca asfințitul.

Cu tatăl ei de o parte și cu mama de cealaltă, își iau rămas-bun de la castel și pleacă de pe plajă spre marea de pietre. Jenny nu se grăbește, ci sare din piatră în piatră. Dedesubt, sunt crocodili și trebuie să-i evite sau riscă să cadă în gurile lor cu dinți mari. Poc! Își imaginează că simte ascuțișul dinților prin cauciucul cizmelor, dar gleznele ei rămân stabile. Într-o zi, va merge într-un